

Arrest

nr. 145 613 van 19 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 5 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 30 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn en te behoren tot de clan Leelkase (< Darod). U bent geboren op 28 feburari 1996 en minderjarig. U groeide op bij uw ouders in Al Baraka, Mogadishu. Tijdens het conflict tussen de Islamitische rechtbanken en de Ethiopische troepen vluchtte u met uw familie buiten Mogadishu naar Eelasha Biyaha, waar jullie ongeveer twee weken verbleven en hierna keerde u met uw familie terug naar Mogadishu. Op dertienjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar de wijk Garsoor, Galkayo. De familie van uw vader woonde in Mudug en uw familie besloot te verhuizen naar Galkayo. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de onveilige situatie in Somalië. Eén jaar voor uw vertrek kwam een man Abdirahman Farah uw hand vragen bij uw ouders. Uw

ouders weigerden. U diende sindsdien thuis te blijven of u ging steeds in gezelschap van uw moeder of vader naar buiten. De man aanvaardde het niet en zei dat hij u zou vinden. U hebt in september 2012 Galkayo verlaten en u reisde via Yemen, Turkije, Frankrijk naar België. U kwam op 1 oktober 2012 aan in België en u hebt op 5 oktober 2012 asiel gevraagd in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw afkomst uit Mogadishu niet aannemelijk kan maken. Zo is het met betrekking tot uw verblijf in Mogadishu merkwaardig dat u zich niet meer kan herinneren over uw leef- en woonomgeving. U verklaart dat jullie in Al Baraka woonden, maar u blijkt zich het district waarin dit is gelegen niet te kunnen herinneren (zie gehoor CGVS, p.4). Gevraagd om de buurt van jullie huis te beschrijven, geeft u aan dat er een begraafplaats in de buurt was en de universiteit dichtbij was, maar dat u enkel dit kan herinneren (zie gehoor CGVS, p.4). Wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld, somt u enkel algemeen bekende gebouwen op zoals Villa Somalia, de Bakara markt, hotel Shamo en een monument Siyed Mohamed (zie gehoor CGVS, p.4). Op de vraag of u zich nog andere zaken kan herinneren van Mogadishu, vernoemt u de moskee, het theater, de cinema Hodan en geeft u aan dat u het hebt gehoord, maar niet weet waar deze plaatsen gesitueerd zijn (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt dat u thuis les kreeg en op de vraag of u scholen kent in Mogadishu, antwoordt u Shafii school te kennen, maar dat deze niet in uw buurt was gelegen en u vernoemt de school Shamsu voor volwassenen (zie gehoor CGVS, p.5). Het komt weinig doorleefd over dat u enkel algemeen bekende gebouwen en plaatsen opsomt, maar dat u op de vraag naar een beschrijving van uw buurt niet preciezer en concreter kan antwoorden. Wanneer u de vraag wordt gesteld of u districten van Mogadishu bij naam kent, reageert u door er enkele op te sommen, maar u blijkt zich opnieuw niet te herinneren in welke district u hebt gewoond in Mogadishu (zie gehoor CGVS, p.5). Er dient te worden opgemerkt dat uw leeftijd niet kan verklaren waarom u zo weinig informatie kan geven over uw verblijf in Mogadishu, gezien uit uw verklaringen blijkt dat u tot de leeftijd van 13 jaar in Mogadishu hebt gewoond (zie gehoor CGVS, p.4 en p.9) en u wel nog bepaalde zaken kan herinneren van uw verblijf in Mogadishu, namelijk dat er een bom op uw huis is gevallen (zie gehoor CGVS, p.2) en uw vlucht vanuit Mogadishu naar Eelasha Biyaha (zie gehoor CGVS, p.4). Het is niet onredelijk om van een minderjarige asielzoeker te verwachten dat zij een relatief coherent en waarachtig antwoord kan geven op vragen die betrekking hebben op haar onmiddellijke leefwereld.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u slechts beperkte clankennis hebt. U verklaart te behoren tot Reer Ahmed, een subclan van Leekase (< Darod) (zie gehoor CGVS, p.6). U stelt dat Majerteen, Marehan en Dir (sic) ook clans zijn behorende tot Darod, maar u blijkt geen subclans van Marehan of Dir te kennen (zie gehoor CGVS, p.6). U geeft aan dat uw moeder behoort tot de clan Murursade, maar u bent de subclan vergeten en u blijkt buiten Murursade en Abgal geen andere clan van Hawiye te kennen (zie gehoor CGVS, p.7). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Dir geen subclan van Darod is zoals u beweerde doch een aparte op zichzelf staande clangroep (zie informatie in administratief dossier). Gevraagd naar de subclans van Abgal, reageert u deze niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.7). De vaststelling dat u geen subclans van Abgal kan vermelden tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen in Mogadishu te hebben verbleven bijkomend aan, gezien het thuisland van de clan Abgal Mogadishu is. Gezien de clan het veiligheidsnetwerk en de hoeksteen van de Somalische maatschappij blijven, is het weinig aannemelijk dat u niet meer op de hoogte zou zijn van uw eigen clan en de clans in uw omgeving (zie info administratieve dossier).

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Galkayo. U verklaart dat u tegen uw wil in moest trouwen met een man die ervan verdacht werd te behoren tot Al Shabaab (zie gehoor CGVS, p.8). U voegt toe dat u bij een eventuele terugkeer naar Somalië diezelfde man te vrezen met wie u zou moeten trouwen en ook Al Shabaab te vrezen (zie gehoor CGVS, p.9). Het is ongeloofwaardig dat u dit element van uw vrees niet hebt vermeld in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemelingenzaken dd. 11/02/2013. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, reageert u dat het u niet werd gevraagd (zie gehoor CGVS, p.9). Wanneer u erop wordt gewezen dat er wel de vraag wordt gesteld wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, antwoordt u dat u het misschien vergeten bent (zie gehoor CGVS, p.9), wat geen afdoende verklaring is voor het niet-vermelden van dit essentiële element. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo

volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u verklaart nog geruime tijd, ongeveer een jaar, in Galkayo te hebben verbleven nadat u problemen kende met de man met wie u moest huwen, wat de ernst van uw beweerde vrees grondig relateert.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u verklaart de periode voor uw vertrek uit Somalië in Galkayo te hebben verbleven (zie gehoor CGVS, p.). U verklaart dat u er bij uw familie woonde. U stelt dat uw ouders op het moment van het gehoor nog in Galkayo zijn samen met uw broers en zussen (zie gehoor CGVS, p.4). Daarbij verklaart u dat de familie van uw vader in de regio Mudug leven en dat om die reden uw ouders naar Galkayo verhuisden (zie gehoor CGVS, p.6). Hoewel u aangeeft dat de familie een keer de stad verliet omwille van een conflict in uw wijk tussen Leelkase en de regering van Puntland (zie gehoor CGVS, p.6), bevatten uw verklaringen verder geen aanwijzingen dat u uw familie in Galkayo niet zou kunnen vervoegen. U stelt dat u met uw familie in de wijk Garsoor woonde, dat deze wijk gelegen is aan de kant waar de mensen van de clan Darod wonen. U voegt toe dat dit deel bestuurd wordt door Abdirahman Sheikh Farole – op moment van het gehoor – en behoort tot de regio Mudug, wat valt onder Puntland (zie info administratieve dossier). Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat in uw hoofde er een vestigingsalternatief bestaat en u zich bij uw ouders of de familie van uw vader in Galkayo, Mudug kan vestigen. Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als ‘ernstige schade’ die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Somaliland/Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land (COI Focus Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland, 13 januari 2014). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Somaliland/Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

*2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).*

Nopens de status van vluchteling

2.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste

rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.3. Verzoekster verklaart in 1996 geboren te zijn in Al Baraka, Mogadishu en daar -met uitzondering van twee weken- tot haar dertien jaar te hebben gewoond. Nadien is ze met haar familie naar Galkayo, Mudug, Puntland verhuisd waar ze tot haar vlucht in 2012 woonde. Aldus kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat ze opgegroeid is en zestien jaar in Somalië heeft gewoond, waaronder dertien jaar in Al Baraka, Mogadishu. Verzoeksters ouders, boers en zussen, waarmee ze nog regelmatig telefonisch contact heeft (vier keren per maand), wonen nog in Galkayo, Mudug, Somalië en verzoekster heeft familieleden in België, Ethiopië, Italië, het Verenigd Koninkrijk en Canada. Verzoekster verklaart dat “haar ouders, enkelen van de familie” beslisten haar naar België te sturen omwille van medische redenen en een gedwongen huwelijk. Verzoekster vult dit later aan met onveiligheid, gebrekkig onderwijs en gezondheidszorg en een gebrek aan een deftige regering. Verzoekster kreeg thuis les. Ook al benadrukt verzoekster dat ze niet vaak buiten kwam, is redelijk te veronderstellen dat verzoekster eveneens naar de markt of bij andere verkopers langs ging om daar voedsel aan te kopen voor de rest van de familie, temeer er nog voor vier jongere broers en zussen (veertien, twaalf, tien en acht op het tijdstip van het gehoor) moest worden gezorgd (gehoor p. 3). Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over een gedetailleerde geografische, historische en (socio-) politieke kennis van Somalië beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster herinneringen heeft aan haar eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving en ze dit nauwgezet kan toelichten.

2.4. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster verschillende districten van Mogadishu kan opnoemen, doch niet weet in welk district zij woonde (gehoor p. 4-5). Verzoekster kan bepaalde gebouwen, plaatsen en monumenten noemen die ze evenmin kan situeren (hotel Shamo, moskee, theater, Hogen cinema, gehoor p. 4). Verzoekster kan geen gewone scholen opnoemen in haar buurt, en herinnert behalve Beledweyne geen plaatsen onderweg naar Galkayo. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeksters kennis ingestudeerd is, net omdat het louter theoretische en abstracte kennis of een opsomming van namen betreft en geen spontane kennis opgedaan in haar eigen stad en onmiddellijke omgeving. Hieruit blijkt dan ook dat verzoekster kan (in)studeren zodat tevens kan verwacht worden dat ze niettemin haar leeftijd weet in welk district ze woonde en deze kan beschrijven of informatie kan geven die haar familieleven in de beweerde leefomgeving kan aannemelijk maken. Verzoekster kan zich dat ook bezwaarlijk beroepen op haar leeftijd en beweerde levensstijl om haar onwetendheden op andere punten te vergoelijken. Dit klemt te meer nu niet aannemelijk is dat verzoekster enerzijds uitzonderlijk zou afgeschermd worden van haar leefomgeving en anderzijds alleen naar het Westen zou worden gestuurd. Verzoekster maakt niet aannemelijk afkomstig te zijn uit Mogadishu, Somalië.

2.5. Gezien de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en verzoeksters clan Leelkase, Darod is evenmin aanvaardbaar dat verzoekster meent dat de Dir een clan zijn van de Darod. Dit ongraaft meteen verzoeksters bewering dat ze “de grote lijnen van de clan groepen kent” te meer ze geen subclans van de Marehan (subclan van de Darod) kan noemen, noch subclans van haar moeders clan de Murursade. Indien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de Abgal hun thuisland in Mogadishu hebben, dan is evenmin aanvaardbaar dat verzoekster geen enkele subclan van de Abgal kan geven nu ze minstens moet gehoord hebben wie in haar omgeving woonde.

Uit de COI Focus SOMALIE “Belang van het clansysteem” van 20 september 2013 blijkt dat de clan traditioneel de basis vormt van de organisatorische en rechtsstructuur van de Somalische samenleving en dat de clanidentiteit essentieel blijft voor toegang tot bescherming en gerechtigheid in Somalië. Bovendien wordt hierin bevestigd dat de clanidentiteit en kennis over familierelaties nog steeds belangrijk zijn, zowel bij adolescenten als bij volwassenen. Hieruit blijkt tevens dat “Mary Harper schrijft dat veel Somaliërs een lange lijst van mannelijke voorvaders kunnen opsommen, dat dit een centraal onderdeel vormt van hun orale cultuur en het hen toelaat om nauwkeurig hun plaats in de samenleving

te bepalen. In 2002 schreef een expert voor The International Dalit Solidarity Network dat vanaf jonge leeftijd aan kinderen hun stamboom wordt aangeleerd. De geschiedenis van de familieclan en de relatie met andere clans wordt vaak opnieuw verteld doorheen de levensjaren. In 2012 schreef Landinfo dat Somalische bronnen stelden dat kennis over de clan en de afkomst nog steeds groot is, zowel bij volwassenen als bij jongeren” en verder dat “Kinderen leren vanaf ongeveer vijf jaar hun abtirsiimo/abtirsiin. In het begin leren de kinderen ongeveer vijf generaties om er later meer en meer te leren. Rond de leeftijd van acht-negen kennen kinderen vaak hun hele abtirsiimo/abtirsiin. Het is vooral de moeder en grootmoeder langs moederskant (eventueel de grootmoeder langs vaderskant) die het zijn abtirsiimo leren” en “De eigennaam van de vader en de grootvader langs vaderskant maken de twee eerste generaties in de clanlijn uit. Een kind kent als hij vier jaar is behalve zijn naam ook de generatie drie en vier en vanaf die leeftijd leert het kind over zijn clan. Ouders pronken gewoonlijk trots met de kennis van hun kind over zijn clanlijn. Hoe verder terug een kind zijn voorvaders kent door de generaties, hoe meer het kind en zijn familie als beroemd worden aanzien en (geacht worden) invloedrijke contacten te hebben.”. Verzoeksters verweer dat “Zelfs de moeder van verzoeker stelt dat verzoeker nog veel de jong is toen ze vertrokken is uit Somalië om haar te verdiepen in clan en subclan” toont dan ook manifest aan dat verzoekster niet van Somalië afkomstig is. Dat zij nooit naar school is geweest doet hier evenmin afbreuk aan nu dit geen schoolse materie is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat etnografische gegevens niet visueel en auditief kunnen worden waargenomen en mondeling worden doorgegeven, zeker in de relatief ongeschoolde en orale Somalische maatschappij en temeer gezien de rol van de moeder en grootmoeders. Verzoeksters gemis aan algemene clankennis alsmede deze over de clans in Mogadishu kan slechts aantonen dat ze niet is opgegroeid in een omgeving waar dit relevant is. Verzoekster toont dan ook niet aan afkomstig te zijn uit Mogadishu, Somalië.

2.5.1. De commissaris-generaal dient, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoeksters verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen, en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor. Geen regelgeving verplicht de commissaris-generaal dit onderzoek te voeren tijdens de afname van het gehoor, noch dient hij bij het horen van verzoekster te speculeren of te anticiperen op mogelijke maar (nog) niet onderzochte tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen. Wel blijkt uit het CGVS-gehoor dat verzoekster werd geconfronteerd met manifeste strijdigheden (zie vrees man en Al Shabaab wel/niet vermeld in vragenlijst). Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij uit het ontbreken van enige confrontatie door de dossierbehandelaar, de waarheid van haar antwoorden afleidt. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat, daar waar er geen motivering werd opgenomen over een bepaald antwoord, dit *an sich* niet betekent dat dit antwoord juist zou zijn, doch enkel dat dit antwoord geen voorwerp is geworden van een motivering, wat aan een veelheid van factoren kan liggen: omdat dit niet werd onderzocht, niet te onderzoeken is, geen informatie werd teruggevonden, betwifelbaar of onlogisch is, matig foutief is of juist is. Wel dient de beslissing gedragen te worden door het geheel van de motieven en gedragen te worden door de elementen opgenomen in het administratief dossier.

2.6. Dat de commissaris-generaal zich bij zijn motivering steunt op objectief onderzoek, waarvan weergave wordt gedaan in de COL's en andere toegevoegde informatie, is inherent aan zijn onderzoeken- en zorgvuldigheidsplicht. Voor zover verzoekster meent dat het feit dat er niet specifiek wordt verwezen naar het desbetreffende document, wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de titel van de documenten blijkt op welk aspect zij betrekking hebben (clansysteem dan wel veiligheidssituatie). Indien een gedetailleerde referentie inderdaad gemakkelijker consulteerbaar is, dan volstaat het ontbreken hiervan evenwel niet om te besluiten tot onzorgvuldigheid of gebrekkige motivering, laat staan dat dit aanleiding zou kunnen geven tot een nietigverklaring nu de bedoelde informatie zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt en derhalve consulteerbaar is.

2.7. Verzoekster maakte geen melding op de DVZ van het huwelijksaanzoek en stelde zelfs expliciet niets te willen toevoegen (vragenlijst 3.5). Evenmin is het aan de dossierbehandelaar om te anticiperen op specifieke vervolgingen, te meer nu *in casu* verzoekster drie keer werd gevraagd naar de redenen waarom ze vluchtte. Verzoekster kreeg bovendien bij het begin van het gehoor de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor bij DVZ geen enkele opmerking inzake het huwelijksaanzoek gemaakt, in tegendeel verzoekster vulde haar asielaanpak met een bomaanslag, doch stelde niets anders vergeten te zijn vertellen (gehoor p. 2). Dat verzoekster “was in 2012 slechts 15 jaar. Zij was net in België aangekomen. Zij heeft nog nooit in het Rijke noorden geweest. Verzoeker heeft sinds haar geboorte niks anders dan geweld, moorden, ... gezien. (...) Verzoeker had moeite om haar uit te drukken, had stress, ... Alles was nieuw voor haar. Alle inspanningen van het verhoorpersoneel ten spijt die proberen een 15 jarige meisje op haar gemak te stellen niettemin is het voor verzoeker toch wel een haar andere omgeving dat de omgeving die ze

gewoon was. Bovendien werd ze tijdens het eerste interview niet omring[t][d] door haar naasten namelijk haar familie waar ze steeds bij verbleef in Galkoya in Puntland.”, vermag niet om te verschonen dat zij de hoofdrede voor haar vlucht niet zou verteld hebben. Dit klemt te meer nu deze redenen eenvoudig waren en er kan verwacht worden dat deze werden overlegd vooraleer verzoekster naar het Westen werd gestuurd. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling immers een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792) en dit van bij het begin van zijn asielaanvraag.

2.8. Aangaande de beweerde vervolgingsfeiten, stelt de Raad bovendien vast dat de man enkel “*ervan verdacht werd een lid van Al Shabaab te zijn*” doch dat “*niemand had bewijs dat hij lid was van de groepering*”, wat ondergraaft dat dit een politieke vervolging zou zijn, temeer gezien de man in dezelfde wijk van verzoekster woont zodat er kan aangenomen worden dat verzoeksters ouders, familie en clan hiervan wel op de hoogte zouden zijn indien dit werkelijk zo was; dat verzoeksters ouders dit weigerden, zodat zij familiale steun tegen dit huwelijksaanzoek genoot, temeer de familie van haar vader in Mudug zijn, wat bezwaarlijk gelijkgeschakeld kan worden met een gedwongen huwelijk; en verzoekster nadien nog een jaar probleemloos in Galkayo kon verblijven en de man beweerdelijk zelfs pas een tweede keer naar haar is komen informeren toen zij al vertrokken was, waarbij zijn reactie was “*ok, en hij is vertrokken*” (gehoor p. 8-9), zodat haar vrees, voor zover *überhaupt* gegrond, evenmin nog actueel is. Verzoekster maakt geen asielrechtelijke vervolging aannemelijk.

2.9. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan.

2.10. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op haar individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met verzoeksters kwetsbaar profiel of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening gebracht in het licht van het geheel van de motieven. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.11. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van ongefundeerde verwijten naar het CGVS (“*Verzoeker is nog een kind en er kan van haar niet verlangd worden dat zij alle leiders, krijgsheren bij naam kent*” terwijl geen dergelijke overweging werd opgenomen in de bestreden beslissing), het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar herkomst uit Mogadishu niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt. Verzoekster toont niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asielen aan te vragen. Verzoekster maakt haar asielenrelaas niet geloofwaardig nu haar herkomst uit Mogadishu niet geloofwaardig werd bevonden. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Mogadishu, Somalië. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat de bewering dat er geen teruggrijving naar Somalië kan plaatsvinden krachtens de rechtspraak van het EHRM niet langer actueel is gezien de gewijzigde rechtspraak waardoor in Mogadishu geen toestand van intern gewapend conflict meer werd vastgesteld, zie EHRM, K.A.B. v Zweden, 5 september 2013. Overigens doet de Raad in deze geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel.

2.14. Uit de COI Focus "SOMALIE" "De actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland" blijkt dat "In Puntland is de situatie in de gebieden die de autoriteiten onder hun controle hebben, volgens bronnen stabiel en de situatie in het zuiden en het centrum van Somalië. De uitzonderingen zijn delen van het kustgebied en het Galgala-gebergte. Volgens de VN-secretaris-generaal vormt misdaad het grootste gevaar voor Puntland en voerde Al-Shabaab in de periode tussen augustus en november 2013 periodieke en kleinschalige aanvallen uit. In de periode die dit document behandelt waren er enkele aanslagen op politici, op een journalist, een mensenrechtenactivist en een ngo-medewerker. Er deden zich ook enkele aanvallen voor van Al-Shabaab en andere milities op ordediensten, vertegenwoordigers van de overheid en een keer op een transport van verkiezingsmateriaal. Het kwam meermaals tot geweld bij demonstraties. Er vielen ook enkele doden en gewonden bij gevechten tussen rivaliserende clans. Op 5 december 2013 reed een zelfmoordterrorist met een bomauto in op strijdkrachten, op een markt in het centrum van Bosaso. Leger en ordediensten lanceerden meerdere aanvallen tegen basissen van Al-Shabaab in het Galgala-gebergte." Hieruit kan geen toestand van intern gewapend conflict worden afgeleid. Indien tevens vermeld staat dat "Volgens UNOCHA zijn er in Somaliland naar schatting 84.000 IDP's en in Puntland 129.000. Een groot deel van hen is afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië." dan ondersteunt deze vaststelling net dat er geen intern gewapend conflict is nu het groot aantal IDP's in Puntland net karakteriserend is voor het grote aantal vluchtelingen dat hier een veilige haven gevonden heeft. Dat "een dergelijke grote groep een grote ontwrichting met zich mee van de economische en sociale stabiliteit in Puntland. Een groep van deze omvang dient voedsel te hebben wat op zich als een schaars product is (dit in tegenstelling tot het Westen waar er teveel voedsel is en de toegang er veel te gemakkelijk tot is!!)" is een loutere veronderstelling die bovendien geenszins gelijkgeschakeld kan worden met een intern gewapend conflict nu dit de veiligheidssituatie en niet de voedselbedeling betreft. Evenmin kan worden gesteld dat "Een veilig land impliceert geen dat er geen vluchtelingen zijn in eigen land." gezien verzoekster hier voorbij gaat aan het bestaan van regionale verschillen in landen, in casu in Somalië. Wat de Country Information and Guidance betreft, stelt deze dat er een intern vestigingsalternatief voorhanden is in "Puntland or Samilland for those formerly resident or having clan connections in those areas". Verzoekster voldoet hier in casu aangezien haar voormalig verblijf in Galkayo en de aanwezigheid van haar ouders, broers en zussen en haar vaders familie aldaar. Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 48/5 Vreemdelingenwet, staat het verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoekster zich niet veilig zou kunnen begeven naar Galkayo, temeer gezien haar familie aldaar verblijft. Verzoekster beperkt zich dienaangaande tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing en het formuleren van loutere en ontoepasselijke beweringen ("De Somalische autoriteiten zijn niet in staat om voldoende bescherming te geven aan verzoeker. Evenmin de présence van AMISOM biedt in casu soelaas. Derhalve kan verzoeker zich niet onder de bescherming stellen van de beschermingsautoriteiten in haar land van herkomst. Hierbij dient nog in acht te worden genomen dat verzoeker een kind is van het vrouwelijk geslacht die net 18 jaar is geworden. Verzoeker wenst tevens nog mee te geven dat personen die enkele jaren in het Westen hebben gewoond niet meer welkom zijn in hun land van herkomst. Verzoeker is volgens de fundamentalistische moslims bedorven door het Westen. Zij zal aldus beschouwd worden als een giftige vrouw die moet worden uitgeroeid teneinde contaminatie met 'goede moslims' te voorkomen."), doch voert geen objectieve elementen aan die vermogen de conclusie te wijzigen dat verzoekster zich opnieuw kan vestigen in Galkayo, Puntland, noch dat zij dienaangaande enig risico op non-refoulement zou moeten vrezen. Overigens bevat artikel 33 van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Aangezien verzoekster niet als

vluchteling erkend wordt, is dit artikel niet op haar van toepassing en kan dit bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

2.15. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.17. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK